

- Любима! Ти пристигна!

Селесте Годхънт, дори и в обичайния си ежедневен вид с тениска, къс дамски панталон и вдигната на кок коса, без съмнение владееше силата да привлича погледите на хората с естествената си красота. Но съпруга си Трой тя не просто привличаше, а омагьосваше – както винаги. Затова когато красивата дама премина ведро през прага на къщата в имението “Джейвика”, въпросния мъж, до този момент намирал се на канапето пред големия включен холограмен телевизор в хола, мигом се изправи прехласнат и отиде да я посрещне.

Той и тя се притиснаха един в друг с много чувство и от раз наваксаха със сладка целувка онова време, в което им се бе наложило да не са заедно. А после... после се съзерцаха един друг влюбено.

- Ах... за това копнях! И за радост успях да избегна кошмарния час-пик, та да пристигна бързо! – отбеляза тя, засмяна. После се отдръпна и отиде към хола, а Трой ѝ помогна с куфара. Щом влязоха в обширната стая жената се огледа – Никой друг ли няма в къщата?

- Не, Кейлъб е на гости у... новите ни съседи – отговори Трой, подсмихнат, със специфичен акцент върху последните думи.

- Брей, доста бързо се е социализирал с тях – каза все така засмяна Селесте.

- Не са му непознати, все пак – уточни мъжът и преди жената да го е попитала, допълнително поясни – Всъщност става въпрос за Джоел и Брейди. Те са се върнали в града и от днес ще живеят в съседния имот.

- О, наистина ли? Колко хубаво! Значи с Елън ще можем да си разменяме по някой и друг пай от време-навреме, като две класически домакини от старите ленти!

Ентусиазираната Селесте скоро установи, че макар и изречени в контекста на шегата, тези думи засягаха доста по-деликатна тема, отколкото тя очакваше. Забеляза го в изражението на съпруга си и въздишката му.

- Всичко наред ли е? – попита тя. – Дали причината да не споменеш Елън е, че... тя по някаква причина не се е нанесла тук с Джоел и Брейди?

- Уви – да. Но не се притеснявай, тя си е жива и здрава. Просто с Джоел... са се разделили.

- О, не... – промълви натъжено Селесте и сложи ръце при сърцето си. – Какво е станало? Винаги са били толкова стабилни... тъй сияещи от любовта си...

- И аз не мога да си го обясня, а Джоел не желае да споделя подробности... и го разбирам. Представям си как се чувства. Аз лично се побърквам дори само когато трябва да прекарам и един ден далеч от теб, а какво остава да...

Дори не желаше да изрече думата ‘раздяла’. Но тя така или иначе се подразбираше. Вместо това Трой отново се доближи до своята любима и трепетно прокара пръсти през нейната фина талия. Обозря това тъй хубаво лице с много обич и прошепна:

- Затова си нямаш и на идея колко се радвам, че си тук. Вярно, че с теб не сме се виждали едва от вчера по това време, което не беше много отдавна, но... не знам, чувствам го като много повече от просто едно денонощие...

- Макар и моите мисли в този отрязък от време да бяха съсредоточени предимно върху разкопките при Мари... не бива да подценяваш вкоренената у мен нужда да съм

до теб, скъпи. Да, определено *имам* идея колко се радваш да ме видиш, защото аз изпитвам не по-малка радост.

Целуна го за втори път, а той се отдаде на съкровения допир на устните им със същата блажена наслада.

- Е, ще споделиш ли до къде стигнаха нещата в Мари? – попита след това Трой, видимо заинтригуван.

- Със сигурност, но преди това искам да си взема един освежаващ душ. Сега ще ти кажа само, че моите теории са на път да се реализират – мисля, че открихме следите към гробницата на един до този момент неизвестен за историците владетел!

- Уау, че това си е голяма новина!

- Да, но нека не бързаме да се радваме – нищо не е напълно доказано докато разкопките не достигнат до заветната цел, която в последните дни значително се измени покрай моята намеса. Затова и ще се наложи от време-навреме да се връщам там и да помагам на екипа. Още за другата седмица ми е уредено едно пътуване. Надявам се да нямаш против?

- Да имам против, че удивителната ми съпруга е отдадена на страстта по съвместната ни професия? – мъжът се ухили широко.

- Не, но... - Селесте също се засмя, после въздъхна. – Съжалявам, знам че напоследък не сме много често заедно и че планувахме поне като се върнем тук, в Уест Порт, да е различно. Но... развивайки новата си теория неусетно се ввлякох във важна мисия, която не е редно да изоставям. Това, разбира се, в никакъв случай няма да попречи и на работата по тукашния ни нов проект! Още утре се впускаме в него!

- Нямам търпение! И не, не се тревожи, скъпа. Свободна си да отделиш колкото искаш време на работата при Мари. А останалото време и двамата с теб ще бъдем свободни да го запълним качествено по всевъзможни други споделени начини... и нямам предвид само такива, обвързани с професията ни. Всъщност, без да те питам още днес ангажирах едно излизане, за което се надявам да си навита. Пак е обвързано със забележителната и все още не напълно изследвана стойност на миналото на този континент – става въпрос за изложение във връзка с индианските бит и куртура. Дайми, най-добрия приятел на Кейлъб, го е помолил за помощ – а ние с Джоел и Брейди решихме също да се натрапим.

- Е, в такъв случай ще се присъединя към лигата на натрапващите се – каза през смях жената, после се отдръпна и отиде към стълбището. – Знаеш ли, чувала съм за това изложение, тъй като и една стара моя приятелка ще присъства на него и ми беше говорила по темата наскоро. С удоволствие ще дойда! Но преди това несъмнено имам нужда от освежаващ душ, за който ти споменах! След малко се връщам, скъпи!

Трой кимна и я проследи със своят поглед – все така запленил от нея и цялата ѝ прелестна същност.

“West Port Hall”, като една от най-големите и известни зали в големия метрополисен град, и днес бе изпълнена с живец на стотици и дори хиляди посетители. Не и без изявена причина, разбира се – и тази година традиционното индианско изложение “Manitou” се явяваше сред най-обещаващите събития в Уест Порт.

Още щом пристъпиха по основната алея в обширната зала Трой, Селесте, Кейлъб, Джоел и Брейди се убедиха в това. Не само благодарение на щандовете, изпъстрени с какви ли не забележителни предметни и хранително-вкусови произведения от многовековния свят на индианците, а и заради възхитителното допълващо усещането присъствие на нови и нови технологии, които с всяка следваща година ставаха все по-впечатляващи. Например холограмните изображения, които обграждаха цялото огромно помещение и създаваха у присъстващите усещането, че не се намираха в зала, а наред американска пустиня. Разбира се, сред нереалните, но изумително реалистични образи имаше и такива на различни живи създания, обитаващи този тип природна среда, някои от които символично свързани с представата за традиционното индианско битие.

В дъното имаше и голяма сцена, на която в момента течеше трепетна подготовка за концерт с обещаваща мултимедия. А едва два щанда преди нея се намираше и конкретното място, към което петимата герои в момента се бяха запътили – и където сега млад и тъмнокос, добре изглеждащ индианец-тийнейджър бе седнал на един стол и цъкаше нещо на своя хиперфон. Щом забеляза приближаването на най-добрия си приятел, Кейлъб, той – Дайами – бързо захвърли устройството настрани и се изправи с усмивка и проблясъци на приповдигнато настроение в кафявите си очи.

- Тъкмо навреме! Вече се чудех дали няма да ми се наложи да мъкна сам до тук сто и тридесет инчовият екран, който вече трябваше да се намира зад гърба ми! – отбеляза индианецът и се загледа към голата бяла стена зад щанда. После все пак се загледа в някои от лицата, които не бе виждал отдавна и възкликна – Брейди, бях много приятно изненадан, когато Кейлъб ми писа, че с баща ти сте се върнали в града! Селесте, Трой... добре завърнали се и на вас!

- Благодарим ти, Дайами! – отвърна с лъчезарна усмивка жената. – Леле, не е за вярване колко сте пораснали всички вие, момчета, за няколко години, в които с Трой не сме ви виждали на живо!

- Позволи ни да ти го докажем и като сами, като едни зрели и силни мъже, пренесем до тук ултра гигантската плазма – подметна ухилен Кейлъб и даде знак и на връстниците си да се заемат със задачата.

А докато трите момчета отиваха към камиона на паркинга, в който се намираше въпросният екран, Селесте си позволи да разгледа по-подробно и предметите, които щанда на Дайами предлагаше – фигурки, изработени ръчно и с майсторски похват както от момчето, така и от неговите родители. Като човек, професионално обвързан с темата за миналото и традициите, тя бе запозната със символиката зад доста от тях, но имаше и някои, които погъделичкаха дори нейното любопитство.

- Когато Дайами се върне непременно трябва да му задам някои въпроси! – възкликна тя, после погледна към съпруга си с думите – Знаеш ли, скъпи, замислям се, че възпитано и отстояващо семейните си традиции момче като него би могло да е от полза за новите ни проучвания край града. Ще е добре да комуникираме с повече личности от коренното население, а той е най-добрия приятел на Кейлъб и вероятно ще ни е постоянно на гости.

- Поне ще ни бъде на гости, когато наказанието на брат ми отmine – подчерта Трой, широко ухилен. – Но да, може да си поговорим и с него за това-онова, тъкмо и той ще може да изкара някой и друг долар като любител-археолог!

- Вие нямаше ли да се срещате и с някаква ваша приятелка тук? – обърна се Джоел най-вече към Селесте.

- А, да, Халона... Странно, че не я видяхме докато идвахме към този щанд, очаквах вече да е наредила своя някъде там... Може би трябва да отида да я потърся...

- Ще дойда с теб – каза Трой и погледна към Джоел – Проблем ли ще е да те оставим за някоя и друга минутка да пазиш щанда сам?

- Не, разбира се... - махна с ръка другият мъж, сетне изпрати с поглед съпрузите Годхънт и на свой ред се загледа отблизо в интересните ръчно изработени фигурки.

Междувременно, недалеч оттук трима тийнейджъри вече бяха подхванали големия плазмен екран, предназначен за същия този щанд. Също както единия от тях бе подхванал и разговора за тема от личния си живот - донякъде провлачено:

- Ако тя беше тук вероятно сега щяхме да получаваме и нейната помош... А тя, повярвайте ми, е корава като за три момчета! Ех... Кая...

Кейлъб, докато придържаше плътно към себе си екрана от едната му страна и бавно вървеше към близкия заден вход на сградата на West Port Hall, копнееше в момента да можеше да прегръща... нея. Бързо обаче се осъзна и се спогледа с приятелите си.

- Продължавам непрестанно да говоря за недоизживяната си любов, а? Ама че мрънкало съм станал!

Дайами и Кейлъб се спогледаха, подсмивайки се, всеки само с едната страна на устните си. Отговорът беше ясен и ако двамата понастоящем не носеха огромен плазмен екран вероятно щяха да го изразят и с някакъв допълнителен жест.

- Друзе, не се тревожи... Напълно те разбираме. Човек не среща любовта всеки ден - опита се да приповдигне духа му индианецът. - А и Кая... е, мога от личен опит да потвърдя, че си беше жестока хубавица! - усети се как може да е прозвучало това, поради което побърза да допълни, поне пред по-неосведомения от другите младежи, Брейди - Така де, на външен вид съм я виждал... нека не изглежда, че и аз като старото си другарче съм се пробвал да я забия...

- Аз не просто пробвах да я забия, приятелче... - подчерта Кейлъб и най-накрая се усмихна. - Но както и да е, стига съм говорил за нея... Училището наближава. А живота в гимназията е време за разпускане и подготовка за нови вълнуващи начинания! И за учене, де... - ухилен още повече, той изведнъж се загледа някъде настрани, тъкмо когато с приятелите му отново влизаха в залата. - И като говорим за училище... ти да видиш, Савана Гордън и нейните момичета са дошли на културно изложение!

- Савана... Гордън? - това име породил спонтанен трепет у Брейди. Той запремигва и обърна погледа си в същата посока, в която гледаше и Кейлъб, а вече и Дайами. - Я... наистина е тя...

Савана Гордън беше хубава тийнейджърка с излъчване на едно много самоуверено момиче. Косата ѝ - руса, дълга до под раменете и грижливо сресана - и очите ѝ - светло сини и тъй прелестни - бяха в идеален тон с нейната фина фигура. Не бе никак случайно, че именно това момиче се явяваше ярък представител на типичните популярни американска гимназистки и чрез факта, че бе лидер на отбора на училищните мажоретки.

Заедно с нея сега тук присъстваха и нейните най-добри приятелки и съученички - други две хубавици, този път тъмнокоси; едната с бяла почти като мляко кожа, а другата - с шоколадовата прелест на афроамериканските жени. И двете бяха с

полупритворени, уверени, кафяви погледи, а имената им се явяваха съответно Джени и Ванеса.

Всъщност, едната от тях имаше по-близка връзка с Брейди от приятелките си, но за това ще стане ясно по-късно в разговора на него и другите зяпащи ги познати ни момчета.

- А... да! Как не се сетих веднага! - отбеляза Кейлъб. - Савана някога беше твоята първа голяма изгора! Твоята... Кая... - усети се, че неволно пак бе подтикнал нещата към познатата тема, затова побърза да върне акцента върху увлечението на своя роднина. - Макар и всичко помежду ви, разбираемо, винаги да е било платонично.

- Е да, все пак тогава с нея бяхме само на... единадесет... А тя дори тогава не ме забелязваше, защото още по онова време *вече* беше популярна - подчерта Брейди, загледан в привлекателната руса тийнейджърка. - Но наистина, бях много хлътнал по Савана тогава. Ала после аз, татко и Елън заминахме за няколко години... и, доколкото виждам, много неща са се променили в това време. Тя е станала дори още по-хубава.

- Тя е станала *жена* - подчерта засмян Кейлъб, тъкмо когато той и приятелите му бяха стигнали до щанда на семейството на Дайами и поставяха внимателно екрана зад него. - Кой знае, племеннико, може би най-накрая е дошъл вашият ред да сте заедно!

- Заедно... с кого? - този мъжки глас изведнъж се чу отстрани и еднозначно припомни на другите, че при същия този щанд все още се намираще бащата на единия от тях - Джоел. По-зрял мъж, който сега се приближи към трите момчета, гледайки леко подсмият и под една вежда сина си. - Пропуснал ли съм нещо, Брейди?

- Не, татко, не си... - побърза да поклати глава младият мъж, към когото бяха отправени тези думи. Дори също се усмихна леко изчервен. - Просто си говорим за... стари трепети...

Джоел, преценявайки сина си с поглед, улови колебливостта му, което, съпроводено с думите на Кейлъб от преди малко, даде доста ясен сигнал за бащата, че за въпросният 'трепет' може би не биваше да се говори в минало време. И все пак по-зрелият Ейбрамс не желаше да се бърка твърде много в живота на наследника си, затова реши да смени темата, в която се бе намесил случайно.

- Е, добре. Щом се върнахте мисля, че вече и аз съм свободен да се поразходя и да разгледам тук-там. Имаше доста примамливи предложения като идвахме насам.

Тийнейджърите го изпратиха с позитивни изражения, сетне започнаха да монтират плазмата в стената зад щанда. Нямахме как да не продължат и с разговора си. Разбира се, темата отново поде Кейлъб:

- Та, за теб и Савана...

- Няма такова нещо като мен и Савана - прекъсна го веднага Брейди.

- Но ти се иска да има, нали? - Дайами реши с позитивна нотка да подкрепи страната на своя най-добър приятел. - Хайде, човече, всички помним колко луд беше по нея, пък макар и по детски. И си ти личи, че и сега не си безразличен - как я гледаш само!

Брейди въздъхна. Действително, беше нужно и на самия него още сега да метне един поглед на въпросното тъй привлекателно момиче... за да не може повече да крие от себе си *истината*.

- Добре, така е. Но моите чувства към нея не значат нищо докато тя дори не ме отразява. Никога не го е правила - няма и да го направи. Като че забравяте, че с нея сме в различна категории? Тя е хубавата популярна и нахакана мажоретка, а аз... аз съм

стеснителното момче, което още е запалено по комиксите и тайно си припада по такива като нея, които са невъзможна цел.

- За невъзможни неща ли ще си говорим точно ние двамата с теб, роднините на Георги и Аврил Годхънт? - потупа го по гърба Кейлъб, ухилен до уши. - В началото и те двамата са изглеждали като от два различни свята - и в случая говорим за два различни вражески лагера по време на война, а не за различни групи ученици в гимназията... Но връзката им не просто е устояла на всичко, ами се е развила до дори още по-внушителни висоти през годините... И ето, че днес те двамата са сред най-големите символи на любовта.

Вътрешно в себе си още му се искаше и той и Кая да можеха да бъдат такава любов. Искане му се и за тях да нямаше невъзможни неща, но се опита да бъде и реалист - също както се опитваше да не започва отново тази тема пред приятелите си. Но нямаше как да не се почувства иронично да говори толкова уверено на своя роднина докато той самия в личния си живот донякъде може би беше пример за обратното.

- Не знам, Кей... - поклати глава Брейди. - Прав си, че в живота си имаме достатъчно примери за хора, които са се преборили за своето и накрая са възтържествували. И не крия, че неведнъж съм си представял какво би било аз и Савана да сме си... по-близки... Но наистина, не смятам, че би могло да се получи. Аз и тя нямаме кой знае какви общи интереси. Поначало недоумявам какво въобще тя и приятелките ѝ търсят тук. Не ми изглеждат като момичета, които да се вълнуват от изучаването на различните култури. А за скъпата ми леля Джени го знам със сигурност от кореспонденцията, която в последните години сме имали от разстояние.

Джени Кенеди - бялото момиче, което вървеше неотлъчно рамо до рамо със Савана Гордън - действително бе една от няколкото роднини на възрастта на Брейди, с които той бе общувал дори по време на отсъствието си от Уест Порт. Тя не му беше директна леля, тъй като не принадлежаше към същия клон от техния общ, различаващ се от Ейбрамс, род- въпреки което той и тя все пак поддържаха някакви отношения.

Може би затова след секунди, когато Джени изведнъж забеляза с поглед присъствието на своя далечен племенник, тя искрено се зарадва да го види - с грейнало лице, момичето се приближи към него и съответно поведе и другите две тийнейджърки със себе си.

А да види, че Савана Гордън пристъпваше насам и гледаше към *него*, накара младия Ейбрамс да се развълнува много.

- Брейди! Ти си тук! В града! - възкликна Джени и се прегърна със своя роднина. - Кога си дойде?

- Тази сутрин - беше отговора на момчето, което я гледаше с приветливо изражение. - С татко се наансяме в старата къща до имението "Джейвика".

- О, сериозно ли? Значи ще живееш само на няколко преки от мен! Ще можем да се виждаме по-често!

- Дори повече, отколкото предполагаш - обади се Кейлъб. - Защото Брейди отново ще бъде и в нашия клас.

- Супер!

По време на този кратък разговор между тийнейджърите, другите две момичета останаха на няколко крачки зад Джени. И докато Ванеса изглеждаше някак по-позитивна, или поне имаше лека усмивка на лицето си, то полупритворения поглед

и стойката със скръстени ръце на Савана докато гледаше към момчетата създаваха натрапчивото впечатление, че на нея сякаш не ѝ бе особено интересно да е тук с тях.

- Джен, хайде да отидем тричките да си направим някое селфи при сцената! - предложи тя, на което приятелката ѝ се съгласи с охота.

- Ще се виждаме! - възкликна Джени и помахна на Брейди, Кейлъб и Дайами преди да тръгне със Савана и Ванеса във въпросната посока.

- Идват на изложения на традиционна култура... за да се снимат при празната сцена - отбеляза с ирония Кейлъб. - Наистина, доста странно е, че момичета като тях са решили да се появят на подобно място.

- Или може би не е съвсем странно - подметна Дайами и направи един жест с поглед, с който посочи холограмната реклама, която в момента се носеше над щандовете.

Представляваше фигурата на един привлекателен, добре сложен индианец с къси, къдрави коси. Беше облечен с модерни маркови дрехи и в ръцете си държеше китара, а присвития му по артистичен начин поглед го правеше още по-неутоим. Със сигурност достатъчно неутоим, за да подлуди три гимназистки.

До него, като част от същата холограма, имаше и надпис: **“Бъдете готови! Запазете мястото си пред сцената! Остават броени минути до появата на самия него - Тайен Ачак!”**

- Ааа... ясно! - възкликна Кейлъб. - искат да се доближат до поп идола си!

- Музиката му си е доста добра - констатира Брейди.

- Вярно си е, дори на мен до скоро телефона ми звънеше с един от хитовете му - съгласи се Кейлъб.

- А на мен той ми е далечен роднина - каза Дайами, с което накара двамата му приятели да го зяпнат облещени.

- И чак сега се сещаш да ни го кажеш? - попита Кейлъб.

- Ами... както казах - далечен е. На мен ми е, мисля, трети братовчед, но семейството ни отдавна не се е събирало. Аз лично не познавам Тайен, но предполагам, че той не би ми отказал среща ако се свържа с него.

- Значи вече знаем как Брейди ще направи следващия си ход към Савана! - Ако Кейлъб и приятелите му се намираха в някой от любимите си комикси, вероятно при това негово изказване щеше да е изрисувана грейнала крушка над главата му.

Момчето дори потупа по-срамежливия младеж по гърба.

- Брейди няма да прави никакви ходове към Савана! - моментално извика той, въпреки което в изражението и трепета му си пролича, че идеята на роднината му някак му допадна.

- Че това не е ли брутално як ход? Дайами те запознава с Тайен и уреждаш лична среща на себе си и на момичето, което харесваш, с него? О, може и да се сдобиеш и с билети за негов концерт във ВИП сектора!

- Дайами не гарантира със сигурност, че *е способен* да уреди такова нещо - подчерта индианеца.

- Нито пък Брейди е навит да откликва на щурите ти предложения, Кейлъб! - подчерта отново и другото момче, въпреки което леката му усмивка подсказваше, че копнежа у него все още съществуваше, колкото и да се опитваше той да го прикрива. - Да не говорим, че Савана в момента на практика вече се намира във ВИП сектора на концерт на Тайен, ако в тази зала можем да говорим за нещо такова.

Погледът му се отнесе в посоката, за която бе споменал. И, макар и да се мъчеше да се преструва (пред приятелите си и пред себе си), че не гледаше натам просто за да види Савана... някои конкретни проблясъци в погледа му докато я съзерцаваше подсказваха друго.

По същото това време, също недалеч от сцената, но достатъчно далеч от насъбралите се около стотина нетърпеливи фена на популярния изпълнител, Трой и Селесте се спряха на едно място и жената, все още оглеждайки се, отбеляза колебливо:

- Не мога да повярвам, че Халона я няма. Убедена съм, че говореше за *това* изложение. И ентусиазмът ѝ за него беше неудържим. Дано всичко да е наред...

- Няма ли как да се свържеш с нея, да я попиташ?

- Не, тя не ползва телефони, социални мрежи и каквито и да е подобни приложения - поклати глава Селесте. - Една от най-отличаващите ѝ черти - макар и да живее тук, в големия град, винаги се е опитвала максимално да се доближава до хората от други времена. И да се свързва повече с духовното, отколкото с материалното.

- Забележителен възглед. Все по-малко личности в днешно време успяват да го отстояват - каза Трой и извади своя хиперфон, за да погледне колко е часа. - Аз, например, трудно бих се въздържал. А съм израстнал в *Троя*.

- И двамата с теб доста си привикнахме към двадесет и първи век - отбеляза Селесте и се притисна в любимия си. - Понякога изпитвам носталгия към времената, в които всичко беше... коренно различно.

Отнесенят ѝ поглед се разпиля някъде по сцената, където високотехнологичната мултимедия в момента прожектираше стари снимки на индиански селища и семейства от деветнадесети век. Макар и времето, континента и цялостното излъчване на света, за които наемкваше тя, да нямаха много общо с тези кадри, да наблюдава нещо традиционно напомни на хубавата млада жена за нейния собствен някогашен живот в една съвсем различна епоха.

Селесте се откъсна от вглъбението си, когато ненадейно очите ѝ попаднаха на един мъж - зрял, средно висок тъмнокош красавец, чийто кафяв поглед изведнъж също се срещна с нейния и с този на съпруга ѝ.

- Матео! - първа възкликна жената.

- Ти да видиш... Какви изненади може да ти донесе едно изложение! - отбеляза новопоявилите се и отиде да се прегърне с Трой и Селесте. - Кога се върнахте в Уест Порт?

- Днес. Вече ще живеем в имението "Джейвика" - отговори Трой.

- Тъкмо Амбър тези дни ми говореше, че предния път като е била там е забравила любимия си термос. Значи ще имаме повод да ви дойдем на гости скоро.

- Скъпата ми леля е забравила в нас... термос?

- Да, двете с Вивика напоследък излизаха да тичат заедно - и тренировката им обикновено завършваше или у вас, или у нас.

- Ясно как майка ти толкова бързо влезе във форма след раждането! - възкликна засмяна Селесте, като подхвана съпруга си под ръка. После погледна към Матео и му каза - А вие с Амбър винаги сте добре дошли в имението "Джейвика"! Само трябва да имате предвид, че на нас с Трой ни предстои в близкото бъдеще да прекарваме доста време на новия обект, който ще изследваме в покрайнините на града. А аз конкретно имам и едни други важни разкопки, на които е нужно да присъствам. Разбираш как е... с работата...

- Да. Напълно разбирам - кимна тъмнокосият мъж и дори намигна. - Всъщност точно за това съм тук. Извинете ме.

Той се извърна настрани и започна да се оглежда, търсейки едно конкретно лице. Всъщност, доста други от присъстващите около сцената се оглеждаха за същия този човек - най-вече развълнуваните му фенове. Но причината героят да пожелае да види нашумялата поп звезда Тайен Ачак бе съвсем различна.

Матео Карсън беше таен агент. И то не към коя да е организация, а към ФБР - професия, която дори споделяше с гореспоменатата си съпруга Амбър, явяваща се леля на Трой откъм рода Годхънт. А причината понастоящем да се намира тук, както вероятно стана ясно, бе свързан именно с важна работна мисия, и по-скоро - подаден сигнал, който го задължаваше не просто да се срещне с Тайен Ачак, а да говори лично с него.

Затова когато ненадейно го видя да излиза откъм една врата отстрани, представен от току-що появилия се на сцената водещ на концертната програма, Матео потрепна и мигом пристъпи натам. Уви, нямаше как достатъчно бързо да си проправи път през далеч по-екзалтираната публика, която изпадна в див екстаз, когато младият певец озари всички им с усмивка - дори и да беше извадил значката си агент Карсън вероятно нямаше да успее да стигне до него преди музиката откъм мощните колонии да е завладяла цялата зала, а Тайен Ачак, с артистичното си излъчване, да е запял първата си песен за вечерта.

Матео си пое въздух и се спря на едно място близо до сцената. Загледа се в човека, който пееше там и се почуди колко ли тези полудели фенове наоколо щяха да го линчуват него, тайния агент, ако си позволише да спре концерта. Но причината действително да се замисля над този вариант подсказваше, че очевидно идеше реч за нещо, което би оправдало тази стъпка.

Не получи шанса да открие отговор навреме, защото изведнъж в залата се случи нещо, което брутално озадачи всички.

Трой, който заедно със Селесте също си проправяше път сред пеещата публика, за да се върнат при шанда на Дайами, изведнъж се спря рязко. Спря се и замръзна, а тялото му се изпълни с не съвсем ясно разграничими чувства на тревога, които дори го накараха да пребледнее.

- Какво има? - попита го Селесте, разтревожена за него, но още преди да е получила отговора му... изведнъж той вече не се намираше до нея.

Случи се буквално за секунди. Светлините в залата премигнаха неколkokратно, стряскайки присъстващите, а с всяко следващо премигване ужаса в младата съпруга Годхънт нарастна от лек уплах до необясним ужас.

Трой, изчезнал от мястото си, изведнъж се появи другаде - на мястото, на което до този момент се бе намирал Матео, който пък от своя страна ненадейно се озова... на сцената. На мястото на обещания и напълно объркан Тайен Ачак, който сега се намираше... пред Селесте.

На следващото премигване на светлините тримата отново размениха местата си спонтанно, неочаквано и безумно необяснимо. Матео смени мястото си с Тайен и се озова очи в очи със загубилата ума и дума своя близка от семейството на съпругата му. Самият певец пък попадна на първоначалното място на детектива - там, сред публиката. Трой пък се озова на сцената.

Феновете на младия индианец не можеха да повярват, че той се намираше буквално сред тях - наканиха се да започнат да крещят в екстаз и дори да го наскочат от

всичките му страни ала тъкмо преди да са го сторили... светлините премигнаха един последен път.

След което Тайен Ачак изчезна, но не се появи другаде - не и наоколо. Но не само той, а и... Матео Карсън.

От тримата единствено Трой Годхънт си остана тук - там, на сцената, разтреперан, с изцъклени очи и широко отворена уста. Онова неспокойно усещане вече го нямаше, но сега бе заменено от друго...

Под звуците на все още звучащата музика без пеене, той откри някъде там, из разтревожената тълпа, погледът на своята любима Селесте. И, макар и нещо у тях да ги караше да ликуват от факта, че след края на премигванията и двамата все още се намираха в залата, то друга част от тези силни, добросърдечни души сега се разкъсваше мъчително - заради онези двама, които не бяха имали същия късмет.